

Ἐλαφρὸς ἀναστεναγμός ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τ' ἀναστεναγματάκι μου χαλάει δὲ σ' τὰ κᾶνω,
φίδι νὰ γίνουν νὰ σὲ φάν' εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀπάνου
Κάρυστ.

Τ' ἀναστεναγματάκι μου, τὴ λαύρα τῷ σ' κωθιῶ μου
μὴ τήνε δώσης, γιὰ ραβὴ, τῷ δουδουμάνηδῷ μου
(δουδουμάνηδω = ἐχθρῶν) Κρήτ.

ἀναστεναγμός ὁ, σύνηθ. ἀναστεναγμός Κρήτ. Κύπρ. Χηλ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναστεναγμός Α.Κρήτ. Νίσυρ. ἀναστεναγμός Μεγίστ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή' 153 ἀναστεναγμός Νάξ. ἄναστεναγμός Κύπρ. Πελοπ. ἀναστεναγμός τό, Νίσυρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναστεναγμός. Τὸ ἀναστεναγμός καὶ παρὰ Γερμ. Τὸ ἀναστεναγμός καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 103 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μὲ πόνους καὶ ἀναστεναγμούς ἐπέργαν ὁ καιρός του».

Στεναγμός ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Χάρε, ποῦ παίρνεις τὲς ψυχές, πᾶρε τοαὶ τὴ δική μου
νὰ πάρουνε οἱ πόνοι μου τὸ οἱ ἀναστεναγμοὶ μου
Πάρ. (Λεῦκ.)

Τ' ἀναστεναγματάκι μου κ' οἱ -γ-ἀναστεναγμοὶ μου
θεοῖα καὶ φίδι γίνονται καὶ τρώνε τὸ κορμί μου
Κρήτ.

Ἐνθ' ἐπέρουν ποταμὸ καὶ διάβαινα γεφύρι
κι ἄκουσα σὰ ἄναστεναγμὸ καὶ σὰ μουρμουρισιῶνα
Πελοπ.

Τ' ὦχου καὶ τ' ἀναστεναγμὸ ἀντάμα περπατοῦσι
(μοιρολ.) Νίσυρ. Συνών. ἀναστένναγμα, στεναγμός.

ἀναστενάζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀναστινάζου βόρ. ιδιῶμ. ἀναστενάζω Ἀμοργ. Ἀνδρ. Δαρδαν. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κέως Α.Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. ἀναστινάζου Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. ἀναστενάσσω Κρήτ. ἄναστενάζω Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰκαρ. Νίσυρ. Ρόδ. Τήλ. ἄναστενάττω Ἀστυπ. ἀναστινῶ Καπ. (Ἀνακ. Μαλακ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναστεινάζω.

Στενάζω ἐνθ' ἀν.: Αὐτὸς ὅλο ἀναστινάζει. Γιατί, παιδί μου, ἀναστινάξεις; κοιν. Ντό βαθέα ἐνεστέναξεν! (πόσον βαθέως ἀναστινάξεν!) Τραπ. || Παροιμ.

Ἀναστινάζει καὶ δειπνᾷ, κλαίει καὶ γιοματίζει
(ἐπὶ τοῦ ἀναξίως ταλαιπωρουμένου) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 2 12,150. || Ἄσμ.

Ἀναστινάζω, βγαίν' ἄχνος, μέσα γιὰ ἐρνεὶ ἡ λαύρα,
ἀπ' τὴ γαρδιά μου βγαίνουνε τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα
Κρήτ.

Ἀναστινάζω καὶ πετῶ αἷμα 'πὸ τὴν καρδιά μου
Νίσυρ.

Νυχτώνει, ξημερώνει, δὲν εἶναι βολετὸ
νὰ μὴν ἀναστινάζω, τὸ ἄχ νὰ μὴν τὸ πῶ
Δαρδαν.

Βρέχουν, χιονίζουν τὰ βουνὰ κ' οἱ κάμποι χαλαζώνουν
κ' ἡ θάλασσα ταράζει κ' ἡ γῆς ἀναστινάζει
Μακεδ. (Σιάτ.) — Ποίημ.

Σ' τοὺς κάμπους ἀναστινάξα κ' εἶπα δυὸ τραγουδάκι
κι ὅλα τὰ δέντρα ἐμάρανα κι ὅλα τὰ λουλουδάκια
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,243. Συνών. ἀναστεινάζω 2. Μετοχ. ἀναστιναμένος 1) Ὁ ἄγιος νὰ ἀναστινάξη Κρήτ.: Ἀκουε μὲ γλῶσσα τήνε βγάνει πρωὶ πρωὶ, ἄμε, μωρέ, ἀποπαέ, ἀναστιναμένε! 2) Δυστυχῆς Κρήτ.: Ἄσμ.

Ἀφῆσ' με, γρά μου, ἄφῆσ' με τὸν κακαποδομένο,
μὰ γὼ δὲν εἶμαι γιὰ δουλειὰ ὁ ἀναστιναμένος.

ἀναστινάριζα τά, Θράκ. ἄναστινάριζα Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναστινάριον. Πβ. ΝΒέην ἐν Βυζαντ. 1909 σ. 48-50, ΝΠολίτ. ἐν Λαογραφ. 1 (1909) 343. Κατὰ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 81 ἐκ τοῦ ἐπιθ. στρηνάρις.

Δαιμονόληπτοι γυναῖκες ἢ ἄνδρες, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἐορτὴν ἀγίου τινὸς καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ὡς ἄγνοοι καὶ χορεύουν μετ' ἀλλαλαγμῶν φέροντες κωδωνοφόρους ἐρυθροὺς ἐπενδύτας. Περὶ τούτων λέγεται ὅτι «τοὺς ἐπίασε ὁ ἄγιος». Πβ. Σύνοψ. Χρον. (ἐκδ. ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 7,371) «συναθροίσαντες δαιμονολήπτους, οὓς ἀσθενάρια τινες ὀνομάζουσι».

ἀναστένω, ἀναστήνω Βιθυν. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Πάρ. Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Πρω. ἀναστήν-νω Κύπρ. ἀναστήνω Ἀμοργ. Ἀνδρ. Θήρ. Κύθν. Νίσυρ. Σίφν. Τήν. Χίος ἀναστήνω Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. ἀναστένω κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀναστέν-νω Ἀπουλ. Κύπρ. ἀναστένου βόρ. ιδιῶμ. καὶ Τσακων. ἀναστένου Τσακων. ἀναστένω Α.Ρουμ. (Σωζόπ.) Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κεφαλλ. Α.Κρήτ. Τήλ. Χίος κ. ἄ. ἀναστένου Λέσβ. ἀναστίζω ΜΑελέκ. Ἐπιδόρπ. 9 ἄναστήνω Μακεδ. ἄναστήνω Α.Ρουμ. (Σωζόπ.) Ἰων. (Κρήν.) ἄναστήν-νω Κύπρ. ἄναστέν-νω Ἀπουλ. Σύμ. ἄναστένω Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Ρόδ. Τήλ. κ. ἄ. ἄναστέν-νω Ρόδ. Ἀόρ. παθητ. ἀνάστη κοιν. καὶ Πόντ. Προστ. ἀνάστα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἄστα Ἡπ. Κέρκ. Παξ. ἄνα Κύπρ. Μέσ. ἀναστιέμαι Θράκ. (Μάλγαρ.)

Τὸ μεσν. ἀναστένω, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνίστημι. Τὸ ἄστα καὶ ἄνα καὶ ἐν κειμένῳ τοῦ 16ου αἰῶνος. Πβ. Ν. Ἑλληνομν. 13,66

1) Ἀνεγείρω, ἀνασηκῶν Κέρκ. Κύπρ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.): Ἀναστένει τοῖς καλαμωτές Μεσολόγγ. Ἀστ' ἀπάνου - γλήγορα Κέρκ. Καὶ ἀμτβ. ἀνεγείρομαι Τσακων. Συνών. σηκῶνομαι (ιδ. σηκῶνω). 2) Ἀνεγείρω, κτίζω πολλαχ.: Πασκιὰν ἐνεστιάθη ὁ κόσμος (ἀφότου κτλ.) Ρόδ. Νὰ πᾶ' ν' ἀνεστήσωμε τοσοὶ τράφους - τὸ δοῖχο ἀπὸν γρεμίστηκε Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὅντ' ἀνεστήθη ὁ οὐρανὸς καὶ θεμελιώθη ὁ κόσμος
καὶ ἔγινε ἡ θάλασσα τριγυροῦ μετ' τὴν ἄμμο
Σωζόπ.

Φουντὰς ἄναστήθηκ' οὐ ντουνηῖς, γιννήθηκιν οὐ κόσμους,
τέτοιους θρηῖνους δὲ γίνηκι κι πόλιμους μιγάλους
Μακεδ.

Καὶ -ν-ἐκκλησιᾶς ἐνάστεσα καὶ μοναστήρια χτίσα
Σύμ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Δημοσθ. Λεπτ. 68 «δεῦρ' ἐλθὼν ἀνέστησε τὰ τεῖχη». Καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 7779 (ἐκδ. JSchmitt) «τὰ μοναστήρια τῶν Φραγκῶν ὁμοίως καὶ τῶν Ρωμαίων, | τὰ ἔποιεν καὶ ἀνάστησεν διὰ νὰ παρακαλοῦσιν» καὶ Μαχαιρ. 1,626 (ἐκδ. RDawkins) «ἀνάστησεν τὸ ξενοδοχεῖον». 2) Ἀνιστῶ τινὰ θανόντα κυριολ. καὶ μεταφ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ὁ Χριστὸς ἀνέστησε τὸ Λάζαρο. Τὸ κρασί σου - τὸ φαγεῖ σου καὶ νεκρὸ ἀναστένει. Ἡ μυρωδιά του νεκρὸ ἀναστένει κοιν. Ἀνάστηνεν ποῦ τοῖς μυρωδικῆς του Κύπρ. Ἐν ἀναστήντα τοῦ πενάτι (ἀναστένει τοὺς πεθαμένους. Ἐπὶ ποτοῦ ἀρίστου) Τσακων. || Φρ. Χριστὸς ἀνέστη! — Ἀληθῶς ἀνέστη! (χαιρετισμὸς καὶ ἀντιχαιρετισμὸς τοῦ Πάσχα. Τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἀναστασίμου τροπαρίου «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν κτλ.»). Ἐγινε ἀνάστα ὁ Θεός! (ἐπὶ μεγάλῃς ταραχῇς καὶ συγχύσεως. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ ἐκκλησια-

στικού ὕμνου «ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν γῆν κτλ.» ψαλλομένου κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅτε συνήθως ἐπακολουθεῖ χαρὰ καὶ θόρυβος τῶν ἐκκλησιαζομένων προσπαθούντων νὰ ἀρπάσουν τὰ ὑπὸ τοῦ ἱερέως σκορπιζόμενα ἐν τῷ ναῷ φύλλα δάφνης ἢ πέταλα ἀνθέων) κοιν. Ἀνάστα ὁ Θεὸς ἐγέντον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ. Ἐγενετ' ἀνάστα ὁ Κύριος (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Δημητσάν.) Ὁ Θεὸς καὶ νεκροὺς ἀναστήνει (λόγοι παρηγορητικοὶ πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ βαρέως ἀσθενούντος) Πελοπν. (Λακων.) Πεθαμένος ἤμουν καὶ μ' ἀνάστησες! (πρὸς τὸν σώσαντα ἐκ προφανοῦς ὀλέθρου) Βιθυν. Ἀναστένει σὰ μόσκος (ἐπὶ πράγματος τοῦ ὁποίου ἡ εὐωδία εἶναι ὡς ἡ τοῦ μόσχου καὶ οἶονεϊ ἀνιστᾷ) Λευκ. | Ἄσμ.

Νὰ πέθαινα νὰ γλύτωνα καὶ πάλε ν' ἀναστεινόμεν,
νὰ ἤγλεπα ποιὸς μ' ἔκλαιε καὶ ποιὸς μὲ τραγουδοῦσε
Μάλαρ.

Τ' ἀχείλη σου τὸ μερτζανὶ σὰν ἀρχινᾷ νὰ κρένη,
τὸν ἀρρωστο τὸν ξαρρωστᾷ καὶ τὸ νεκρὸ ν' ἐστένει
Μυτιλήν.

Ὁ κόσμος νὰ ξαναπλαστῇ κ' ἡ γῆς νὰ μελανιάσῃ
καὶ οἱ νεκροὶ ν' ἀνεστηθοῦν, ἡ γνώμη δὲν ἀλλάσσει
Κρήτ.

Ὡ, θάμα ποῦ τὸ ἔκαμεν αὐτὸς ὁ ἀπεθαμένος,
ἐχτὲς ἦτο 'ς τὴν γῆν νεκρός, σήμερ' ἀναστημένος

Πάρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. Ω 550 «οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος | οὐδέ μιν ἀνστήσεις». β) Ἐνεργ. καὶ σπανίως μέσ., τελῶ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως σύνηθ. : Ἀναστήσανε ἡ ἀκόμα; σύνηθ. Πρωὶ πρωὶ ἀνεστήσανε οἱ παπᾶδες Κύθν. Πάμεν ν' ἀνεστήσωμε Νίσυρ. Ἀνεστήνουσαν 'ς τὴν ἐκκλησιὰ ἀνήμερα τὴ Λαδρὴ Κύθν.

γ) Ἐπαναφέρω τὸ ὄνομά τινος ἀποθανόντος δίδων αὐτὸ εἰς νεογέννητον παιδίον τῆς οἰκογενείας (οἶονεϊ ἀνιστῶ αὐτὸν) Ἀνδρ. Κάμπ. Κεφαλλ. Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σῦρ. Χίος κ. ἀ. : Ἀνεστήσαμε τὸ Γιάννη μας Ἀνδρ. Ἀνεστήσαμε τὸ γέροδά μας Κεφαλλ. Ἐνέστεσε τὸν ἀφέντη του Κάμπ. Ἀ τὸ βγάλω τὸ παιδί Νικόλα ν' ἀνεστήσω τὸν πατέρα μου Νίσυρ. δ) Δίδω τὸ ὄνομα γηραιοῦ μέλους τῆς οἰκογενείας, συνήθως πάππου ἢ μάμμης, εἰς νεογέννητον παιδίον αὐτῆς Θήρ. : Ἠγέννησε ἡ νύφη τοῦ δεῖνα καὶ θὰ τὸν ἀναστήσουνε. 3) Ὁμοιάζω πολὺ κατὰ τὴν μορφήν ἢ τὸν χαρακτήρα πρὸς τὸν ἀποθανόντα συγγενῇ καὶ οἶονεϊ ἐπαναφέρω αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν Κάμπ. Κρήτ. Σίφν. : Τὸ παιδί ἠνέστησε τὸν πατέρα του Σίφν. || Ἄσμ.

Ἐνέστεσε τὴ μάμμα σου, τὴ πλὰ μεγάλη ρίζα,
ἀπόπου κι ἂν ἐπέρασαν οἱ στράτες ἐμυρίζα

Κάμπ. 4) Ἐπικουρῶν ἀποκαθιστῶ εἰς ἀκμὴν Βιθυν. Θράκ. (Μάδυτ.) Λευκ. κ. ἀ. : Ὁ δεῖνα ἀνάστησε τὸ σπιτικό μου Βιθυν. Μ' ἀνάστησες τὸ σπῖτι Λευκ. 5) Ἐνισχύω σωματικῶς, ἀναζωογονῶ, ἀναψύχω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Αὐτὸ τὸ φαεῖ - τὸ κρασί μ' ἀνάστησε. Ἡμουντα κουρασμένος κ' ἤπια ἓνα κρασάκι κι ἀναστήθηκα πολλαχ. Ἐπεθάν' νεν κ' ἔστεκεν κ' ἐγὼ ἐνέστεσ' αὐτον (ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ καὶ ἐγὼ τὸν ἀνέστησα) Τραπ. Ἐφασ κ' ἐναστάθη Σύμ. Μ' αὐτὸ τοῦ κρύου νιρὸ ποῦ μοῦ 'δουκίς ἀνιστῆθ' κα Σάμ. || Ἄσμ.

Κάμνει σταφύλι ραζακί, κάμνει κρασί μουσκᾶτο,
κι ὁποιος τὸ πῆγ' ν' ἐστένεται καὶ πάλε ν' ἐζητᾷ τὸ
Ρόδ.

Γιὰ σήκου, νξέ, νὰ πῆς νερό, νὰ φάς κι ἀφραῖτο μῆλο,
νὰ μυριστῇς βασιλικό, ν' ἀνεσταθῇ ἡ ψυχὴ σου

Τήλ. β) Προξενῶ εὐχαρίστησιν, τέρπω, εὐφραίνω

πολλαχ. : Αὐτὸ τὸ χαδέρι μ' ἀνάστησε Κρήτ. Αὐτὸ τοῦ τραγοῦδ' ἀναστέρ' Β.Εὔβ. Ἐνεστάθην ἡ καρδιά μου Ρόδ. || Παροιμ.

Ἡδρ' ὁ Γύφτος τὴ γενεά του | κι ἀναστήθηκ' ἡ καρδιά του
(ἐπὶ εὐτελοῦς χαίροντος διὰ τὴν συνάντησιν ὁμοίου του)
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γ) Κάμνω τινὰ εὐτυχῇ Κρήτ. : Ἄσμ.

Σ' τοῖς τριάδα ν' ἀδρεϊωμένος | κ' εἰς τὸ γόσμο ξακουσμένος,
'ς τοῖς σαράδα ἀθεῖ καὶ δένει | καὶ τὸ σπῖτι δ' ἀναστένει
(ἐπὶ τῶν διαφόρων σταδίων τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου).

6) Ἐκτρέφω, ἀνατρέφω τινὰ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων κοιν. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : Ἀναστένω τὸ παιδί. Ἐγὼ ποῦ μὲ βλέπεις ἀνάστησα ὀχτῶ παιδιά. Τραυίξε πολλα γὰ ν' ἀναστήσῃ τὰ παιδιά της ἡ καημένη! κοιν. Ν' ἀνεστήσῃς ἓνα πουλλὶ θέλει πολλα Ἀνδρ. Τοῦτα τ' ἀρνία τ' ἀνάστησα σὰν τὰ παιδιά μου Πελοπν. (Μάν.) || Ἄσμ.

Νερό, ἀφέντη πεθερέ, νερό καὶ πάει ἡ ψυχὴ μου!

—Μηδέ, κόρη, σ' ἀνάστησα νὰ 'χω νὰ σὲ λυποῦμαι
Κορσ.

Γεννιέται κι ἀναστίζεται 'ς τὸ μέλι καὶ 'ς τὸ γάλα
(ἐνν. ὁ Χριστὸς) Μλελέκ. ἔνθ' ἀν.

Τὸν ἐγέννησεν ἡ Παναγία, τὸν ἐνέστεσεν ἄε - Παρθένος
(ἐνν. τὸν Χριστὸν) Κερασ.

Μὴ μοῦ μαλώνουν τὰ παιδιά τὰ μουσκαναθρεμμένα,
μὲ μόσκο καὶ μὲ ζάχαρι τὰ 'χω ἀναστημένα

Πελοπν. (Λάστ.)

Π' ἄρεσε μένα ποῦ γέννησα παιδιά,
τ' ἀνάστησα γιὰ τόσο μέα τσαιρό,
γιὰ σ' αὐτὰ ἔπια φωδιά | νύφτα τσαὶ μέρα νὰ μὴ ἔχω κακὸ

Ἀπουλ. || Αἰνίγμ.

Ἡ μάμμα κάνει τὸ παιδί κι ὁ ἥλιος τ' ἀναστένει
κι ὁδὲς γυρίσῃ νὰ δὸ δῇ, πέφτει καὶ πεθαίνει
(τὸ ἄλλας) Κύθηρ.

Τὸ κηκὶν (ἡ κακὶν) τὸ κυπαρέσσο, | ντὸ 'κι κεῖται 'ς σὸ τραπέζ',
ντὸ 'κι κόφτει τὸ μαθαίρ' | καὶ τὸν κόσμον ἀναστέν'
(τὸ κηκίδιον τῆς κυπαρίσσου, τὸ ὁποῖον δὲν παρατίθεται εἰς τὴν τράπεζαν πρὸς βρῶσιν, τὸ ὁποῖον δὲν κόπτει τὸ μαχαίρι καὶ ἀναστένει τὸν κόσμον = ὁ μητρικὸς μαστὸς) Τραπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Φλώρ. καὶ Πλάτζια Φλώρ. στ. 416 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 272) ἀνάστησα καὶ ποίκα τὴν καὶ ἀποκατέστησά την (ἐνν. τὴν κόρην). Μετοχ. ἀναστημένος = ὁ ἠῤῥημένος εἰς ἡλικίαν, ὁ ἀνατραφεὶς καὶ φθάσας εἰς ἡλικίαν, ὥστε νὰ δύναται νὰ συντηρῇται μόνος του πολλαχ. : Ἀναστημένο παιδί Μάν. Συνών. ἀναγίων - νω 1, ἀναθρέφω 1, ἀνακαθίζω Α 1 β, μεγαλώνω, παιδοκομῶ, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀναθρεμμένος (ιδ. ἀναθρέφω), μεγαλωμένος (ιδ. μεγαλώνω). 7) Ἐκχερσώνων γῆν μεταβάλλω αὐτὴν εἰς καλλιεργήσιμον καὶ προσοδοφόρον καὶ ἐν γένει προάγω ἀγροτικὸν κτῆμα διὰ τῆς καλλιεργείας Ἀνδρ. Ζάκ. Κάμπ. Κεφαλλ. Ρόδ. Χίος κ. ἀ. —Λεξ. Αἰν. : Ἀνέστησα τὸ χωράφι Ἀνδρ. Χίος. Ἐνέστεσεν πολλα πράματα (κτῆματα) Ρόδ. || Ἄσμ.

Σ' τοῖς σαράντ' ἀθ-θιεῖ τσαὶ ἐνεῖ | τσαὶ τὰ πράματ' ἀναστένει
(εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν ὁ ἄνθρωπος ἀνθεῖ καὶ δένει κτλ.) Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαίρ. 1,610 (ἐκδ. R Dawkins) «ὁ ποῖος ἀνάστησεν ἓνα ὁμορφον περιβόλιν καὶ ἓνα ὁμορφον ἀπλίκιν εἰς τὴν Ποταμίαν».

β) Φυτεύων δένδρα περιποιοῦμαι καὶ προάγω αὐτὰ Κεφαλλ. Χίος κ. ἀ. : Ὁ δεῖνα ἀνάστησε τὴ γαρυδᾶ Κεφαλλ. Ὁλ' αὐτὰ τὰ δέντρα ἐγὼ τ' ἀνέστησα Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Miklosich - Müller Acta 4,64 «ἐλαϊκὰ δένδρα τὰ παρ' ἐμοῦ ἀνασταθέντα ἐν τῷ χωρίῳ ἡμῶν».

